

Divendres 3 de Quaresma

Text de l'Evangelí (Mc 12,28b-34): En aquell temps, s'acostà [a Jesús] un dels escribes que els havia sentit discutir, i, sabent que els havia contestat bé, li preguntà: «Quin és el primer de tots els manaments?». Jesús respongué: «El primer és: Escolta, Israel: el Senyor, el nostre Déu, el Senyor és un; i estimaràs el Senyor, el teu Déu, amb tot el teu cor i amb tota la teva ànima i amb tota la teva ment i amb totes les teves forces. El segon és aquest: Estimaràs el teu proïsme com a tu mateix. Un altre manament més gran que aquests dos, no hi és». I li diu l'escriba: «Bé, Mestre, has dit en veritat: és un i no n'hi ha d'altre fora d'ell; i estimar-lo amb tot el cor i amb tota la intel·ligència i amb totes les forces, i: estimar el proïsme com a un mateix, és més gran que tots els holocausts i sacrificis». I Jesús veient que havia respost amb saviesa, li digué: «No ets pas lluny del regne de Déu». I ja ningú no gosava interrogar-lo».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Un altre manament més gran que aquests dos, no hi és»

Mn. Pere MONTAGUT i Piquet
(Barcelona, Espanya)

Avui, la litúrgia quaresmal ens presenta l'amor com l'arrel més profunda de l'autocomunicació de Déu: «L'ànima no pot viure sense amor, sempre vol estimar alguna cosa, perquè és feta d'amor, que jo per amor la vaig crear» (Santa Caterina de Siena). Déu és amor totpoderós, amor fins a l'extrem, amor crucificat:

«És en la creu on es pot contemplar aquesta veritat» (Benet XVI). Aquest Evangeli no és només una confirmació d'aquella pregària que cada matí és elevada pel jueu piadós, sinó que vol ser autorevelació de com Déu mateix —en el seu Fill— vol ser estimat. Amb un manament del Deuteronomi: «Estima el Senyor, el teu Déu» (Dt 6,5) i un altre del Levític: «Estima els altres» (Lv 19,18), Jesús porta a terme la plenitud de la Llei. Ell estima el Pare com a Déu veritable nascut del Déu veritable i, com a Verb fet home, crea la nova Humanitat dels fills de Déu, germans que s'estimen amb l'amor del Fill.

La crida de Jesús a la comunió i a la missió demana una participació en la seva mateixa naturalesa, és una intimitat a la qual introduir-se. Jesús no reivindica mai ser la fita de la nostra pregària i amor. Dóna gràcies al Pare i viu contínuament en la seva presència. El misteri de Crist atrau vers l'amor a Déu, invisible i inaccessible, mentre que —alhora— és camí per reconèixer, veritat en l'amor i vida per al germà visible i present. El més valuós no són les ofrenes cremades a l'altar, sinó Crist que crema com únic sacrifici i ofrena per a què siguem en Ell un sol altar, un sol amor.

Aquesta unificació de coneixement i d'amor teixida per l'Esperit Sant permet que Déu estimi en nosaltres i faci servir totes les nostres capacitats, i a nosaltres ens concedeix poder estimar com Crist, amb el seu mateix amor filial i fratern. El que Déu ha unit en l'amor, l'home no ho pot separar. Aquesta és la grandesa del qui se sotmet al Regne de Déu: l'amor a un mateix ja no és obstacle sinó èxtasi per estimar l'únic Déu i una multitud de germans.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Els presents dies [de Quaresma], estimadíssims germans, són especialment indicats per a exercitar-se en la caritat. Els qui desitgen celebrar la Pasqua del Senyor amb el cos i

l'ànima santificats han de posar especial interès a aconseguir, sobretot, aquesta caritat» (Sant Lleó el Gran)

- «La fe és deixar espai a aquest amor de Déu; és deixar espai al poder, al poder de Déu, al poder d'algú que m'estima, que està enamorat de mi i desitja l'alegria amb mi. Això és la fe. Això és creure: és deixar espai al Senyor perquè vingui i em canviï» (Francesc)
- «(...) L'apòstol sant Pau ho recorda: 'Qui estima el proïsme ha complert tota la llei. Perquè allò de no adulteraràs, no mataràs, no robaràs, no cobejaràs, i qualsevol altre manament, tots es resumeixen en aquesta sentència: Estimaràs el teu proïsme com a tu mateix. La caritat mai no fa mal al proïsme. La caritat, doncs, conté la llei en tota la seva plenitud' (Rm 13,8-10)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.196)